

τῆς καρδίας τῆς Γαβριέλλας. Αὐτὴ ἀπήλλαξε τώρα τὸν Φ. ἀπὸ τὸ βάρος τῆς καὶ δύναται αὐτὸς πάλιν ἐλεύθερα νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν δουλειά του.

Τί λογικὴ τῆς «Νέας Ἐφημερίδος»: Ἐπειδὴ ἡ Βουλὴ ἐδέχθη τὸν Μωραϊτίνην, νὰ δεχθῇ καὶ τὸν Σιβιτανίδην! Ἐπειδὴ ἔπραξεν ἐν ἔγκλημα, νὰ διαπορίξῃ καὶ ἄλλο! Ἐπειδὴ δὲν ἐτιμώρησε τὴν Αἰγιναν, ν' ἀφίσῃ ἀτιμώρητον καὶ τὴν Καλχυπάκην! Ἐπειδὴ ἔχει ἐν στίγμα, ὥς προσ θέσῃ καὶ δεύτερον!

Τὰ θεατρικὰ τοῦ Φαλήρου δὲν εἶναι ὅπως τὰ ἀντελήφθημεν πρώτην φοράν ἐν τῇ σκοτεινῇ παράγκᾳ τοῦ Βυθουοῦ ὅπου εἶχομεν ἀκούσει εἰς πρόδας ὀλίγας φωνάς, εἰμεθα καὶ παραγεμισμένοι ἀπὸ πληροφορίας ἐνδιαφερομένων. Ἐκμάαμεν καὶ κατὶ συγχύσεις φοβεράς. Ἐταυτίσαμεν τοὺς δύο τενόρους. Ὑπελάβομεν τὸν Καύλαν διὰ Λατύ. Ἐνῶ ὁ Λατὺ προχθὲς παρουσιάσθη εἰς τοὺς Δραγόνους εἶναι μὲν νεώτατος ἀλλὰ μόνον νεώτατος. Ψάλλει μετὰ δυσκολίας καὶ μετ' ἐξάψεως κωμικῆς. Τίποτε κρυστάλλινον δὲν ἔχει ἡ φωνή του. Ὁ Καύλας εἶναι πολὺ δροσερώτερος, μεθ' ὅλην τὴν διαμκρτύρησιν τοῦ ὀνόματός του. Ἡ Λασσὰλ εἶναι κατὰ δύο ἔτη πρεσβυτέρα. Καμμία ἄλλη διαφορὰ, πλὴν τῆς παρόδου δύο χρόνων, ἀποτυπωθεῖσα καὶ εἰς τὸ ἔστω καὶ εἰς τὴν φωνὴν καὶ τὴν φυσιογνωμίαν τῆς. Ἀλλ' ὡς εὖρημα τοῦ κ. Κατσίμπαλη πρέπει νὰ ἐκληρῇ ὁ βαρύτονος κ. Μπορέλ. Ἀ! λόγον δὲν ἔχει. Εἶναι ἀπὸ τὴν Καισάρειαν τῆς Καππαδοκίας, καὶ ἐπειδὴ οἱ συμπατριῶταί του εἶχαν ἐνθουσιασθῇ ἀπὸ τὰ χερουδικὰ του, τὸν ἔστειλαν εἰς τὸ Ὠδεῖον τῆς Τραπεζοῦντος, ὅπου ἐτελειοποιήθη. Μεσολαβήσει δὲ τοῦ φίλου μας καὶ συμπολίτου του κ. Ἰεροκλῆ προσελήφθη εἰς τὸν φαληρικὸν θίασον. Ἡ Ἰωάννα Ἀνδρέα ἐξοκλοῦσθαι νὰ φέρῃ τὰ κλαψιάρικα μοῦτρά της ἀπὸ τραγοῦδι ὅμως δὲν πάγει κακὰ. Ἐν γένει ἀπὸ τὰς πρώτας κρίσεις μας ἀφαιρέσατε ἐν 50]00 καὶ ἔχετε τὴν ἀλήθειαν. Τί νὰ σᾶς κάμωμεν. Εἰμεθα προσεφλητικὴ Τράπεζα εἰς τὰ θεατρικὰ μας.

Ἐρυνθὰ καὶ ὑποτρέμουσα ἐπλησίασε τὴν ἐν μέσῳ τῆς αἰθούσης τράπεζαν καὶ ἐπακούμισε τὴν ἀριστερὰν ἐπ' αὐτῆς παλαμν.

Διευθέτησέ πως τοὺς πρὸ τοῦ μετώπου τῆς ἀτάκτως καταπίπτοντας βοστρούχους τῆς κόμης καὶ εἶπε τὸν λόγον ἀποτόμως ἀρχομένη:

«Ἀποτεινόμεναι πρὸς ὑμᾶς, κυρίαι, αἵτινες ἐλάβετε τὴν καλωσύνην νὰ με τιμῆσετε.

»Ἡ τοῦ Πανεπιστημίου νεότης πρὸ πολλοῦ ἤδη ἀνέλαβε τὸν εὐγενῆ ἀγῶνα, ὅπως ἐκ παντός μέσου ὑπερασπισθῇ τοὺς ἐλευθέρους τῆς πατρίδος μας θεσμούς, τὸ Σύνταγμα.

»Πρέπει νὰ ἔλθωμεν ἄρωγοὶ αὐτῶν κατὰ τὰς ἀσθενεῖς μας δυνάμεις.

»Δὲν εἶναι πρώτη φορά, κυρίαι, καθ' ἣν, ὡς Ἑλληνίδες, ἡμεῖς αἱ γυναῖκες θ' ἀντιτάξωμεν τὰ μὴ λάσια στήθη μας ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας.

»Ἡ Μπουμπουλίνα ὠδήγει στολίσκον καὶ ἐτροφοδοτεῖ τὸ Μεσολόγγιον διασπῶσα τὸν πυκνὸν τουρκικὸν στόλον.

»Αἱ Σουλιώτισσαι ἐμάχοντο παρὰ τὰς πλευρὰς τῶν

Ἐκεῖνο τὸ πρῶτο κομμάτι ἡ «Νύχτα καὶ ἡ Μέρα» τοῦ Λεκὰ εἶναι ἀνούσιον καὶ ὡς μουσικὴ, ἀνούσιον καὶ ὡς λιμπρέτο, ἀχρεῖον ὡς παράστασις, βωμολογικὸν ὡς ὑπαινιγμός, ἀναιδὲς ὡς φίλημα, ἀνυπόφορον ὡς εὐφυλογία. Δὲν ἔπρεπε νὰ ἀρχίσουν ἀπὸ τὴν Μέρα καὶ Νύχτα, ἀφοῦ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα οὔτε μέρα ἦτο οὔτε νύχτα, οὔτε ψάρι, οὔτε κρέας. Ἐξαίρουμεν μερικὰς κορίστας αἱ ὁποῖαι ἦσαν πράγματι κρέας καὶ τὴν Ἰωάνναν Ἀνδρέ, ἥτις εἶναι ὀλίγον ψάρι.

Ἐν τῇ παραστάσει τῆς «Τραβιάτας»:

— Πῶς ὠνομάσθη ἡ Τραβιάτα Κυρία με τὰς Καμελίαις;

— Διότι εἰς τοὺς τόσους ἔρωτάς τους εἶχεν σύνθημα: τὸ κάμε λείας.

ΚΑΤΩ Η ΜΟΔΑ

Οἱ οἰκονομολόγοι τῆς Δύσεως φωνάζουν τῶν κυριῶν τὰ λούσα νὰ πᾶνε νὰ χαθοῦν, γιὰτί μ' αὐτὴ τῇ μόδᾳ οἱ κύριοι τρομάζουν, καὶ δὲν ἀποφασίζουν ν' ἀπογυναικωθοῦν. Κι' ἄμα κανεῖς 'στὰ βρόχια τοῦ γάμου δὲν μπερδεύη, μαραίνεται κι' ἡ φύσις κι' ὁ κόσμος 'λιγοστεύει.

Καλὰ σας ζυπνητούρια, ὦ οἰκονομολόγοι, τόσο καιρὸ φωνάζω μονάχος μου γι' αὐτὰ, μὰ πᾶνε 'στὰ χαμένα οἱ σοβαροὶ μου λόγοι, κι' ἡ μόδα ὅλο τρέχει ἀντὶ νὰ σταματᾷ. Τώρα ζυπνᾶτε μόλις, σοφώτατοί μου ξένοι... τόσο καιρὸ σᾶς εἶχαν τὴ γλῶσσά σας δεμένη;

συζύγων καὶ ἀδελφῶν αὐτῶν, καὶ ἐν χορῷ, ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡττᾷ, κατέρριψαν ἑαυτὰς κατὰ βαράθρων.

»Ἀλλὰ δὲν πρόκειται νὰ ἐξεγείρω τὸ φρόνημα ὑμῶν διὰ τετριμμένων παραδειγμάτων, πρέπει νὰ φανῶμεν ἡμεῖς αὐταὶ κατὰ τὸ ἔπος τοῦ Θεμιστοκλέους, ἀγαθαὶ γυναῖκες.

»Ὅπου παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ συζύγου ἡ ἀδελφοῦ μάχεται καὶ ἡ γυνὴ ἡ ἀδελφὴ, ἡ τοῦ ἀνδρὸς δυνάμεις τριπλοῦται.

»Καὶ ἤδη πρόκειται περὶ μάχης κρατερᾶς, περὶ τῆς διαδόσεως τῶν ἐλευθέρων ἰδεῶν καὶ τῆς τηρήσεως τοῦ καταπαταυμένου Συντάγματος.

»Ὁ Ὅθων πρέπει νὰ φύγῃ.

»Πρέπει νὰ παραιτηθῇ.

»Πρέπει νὰ μᾶς ὑποδείξῃ τὸν διάδοχον τοῦ θρόνου.

»Πρέπει, ἂν μείνῃ, νὰ βασιλεύῃ καὶ οὐχὶ νὰ διοικῇ.

»Τέλος δὲν τὸν θέλομεν.

Ἐπὶ τέλους, σεῖς ἑλληνίδες, δὲν αἰσχύνεσθε, μία γυνὴ ἀλλοδαπὴ, μία Ἀμαλία νὰ ἄγῃ καὶ νὰ φέρῃ ὀλόκληρον τὴν Ἑλλάδα.

Τὸ εἶπα καὶ τὸ λέγω : ἂν θέλετε 'στὸ γάμο
γλυκεῖα νὰ βασιλεύη εἰρήνη καὶ μπουνάτσα,
αὐταῖς ἢ βρωμομόδες νὰ κυλισθοῦνε χάμω,
κι' ἡ κάθε μιὰ γυναῖκα νὰ βάλλῃ καναβάτσα.
Πρῶτος ἐγὼ τὸ εἶπα, μὰ δὲν μ' ἀκοῦν καθόλου·
γι' αὐτὸ κι' ὁ κόσμος πάει στραβὸς κατὰ διαβόλου.

Δὲν φθάνουν κάθε λίγο ἢ τόσαις συμφοραῖς μας,
μὰ νᾶχουμε καὶ τούτη ; . . ὦ ! ποῖος θὰ μᾶς γλυτώσῃ ;
Τί λύσσα γιὰ τὴ μόδα πρὸ πάντων 'στῆς 'δικαῖς μας !
εὐρίσκονται 'στοὺς δρόμους προτοῦ νὰ ξημερώσῃ.
Φαίνεται 'στὸνεῖρό τους δὲν βλέπουν τίποτ' ἄλλο,
παρὰ καμμιὰ κορδέλα ἢ ντεκολτέ γιὰ μπάλω.

Καὶ βλέπετε ἐμπρὸς σας τῶν γυναικῶν τ' ἀσκέρι
μ' ὀνειράτα καὶ μάτια ἀκόμη νυσταγμένα
πρῶτ' πρῶτ' νὰ στήνῃ 'στὰ μαγαζιά καρτέρι,
καὶ νὰ ξυπνᾷ τὸν κόσμο γιὰ τὰ ν ε ο φ ε ρ μ έ ν α .
Γυρνοῦν καὶ σὰν δὲν ἦναι ἡ τσέπη των γεμάτη,
γιὰ νὰ χορτάσουν μόδα καὶ μόνο μὲ τὸ μάτι.

Κυττάξετε τριγύρω τί λούσων ποικιλία !
κυττάξετε λουλούδια, κορδέλαις, τραχηλιαῖς !
μὰ πόσαις δὲν κυλοῦνται γι' αὐτὰ 'στὴν ἀτιμία,
καὶ πόσαις γιὰ τὴ μόδα δὲν γουργουροῦν κοιλιαῖς !
Μὴ βλέπετε τὰ τόσα φτερά 'στὰ καπελῖνα !
ἂν μᾶς κυτυποῦν 'στὰ μάτια, μὰ πέρονονται μὲ πείνα.

Εἰς τὸ βωμὸ τῆς μόδας καὶ τί καὶ τί δὲν καίνε !
πόσαις γιὰ νᾶχουν ἓνα μεταξωτὸ φουστάνι
τὸν ἄνδρα των στολίζουν μ' ἐκεῖνα πῶς τὰ λένε . . .
Τιμὴ χωρὶς στολίδια καμμιὰ τιμὴ δὲν κάνει.
Καλὰ στολίσσετέ μας γιὰ νὰ καμαρωθοῦμε,
κι' ἂν ἄλλο δὲν μᾶς μένῃ, τῆς σάρκες μας πουλοῦμε.

»Εἶθε σεῖς ἄνδρες, κύριοι, οἷτινες, ἀνέχεσθε νὰ σᾶς
κυτωῶσιν ὡς γαϊδούρια ;

»Ποῖοι ; Τὰ ὄργανα τῆς Βοβαροκρατίας.

»Ἦγειρεν ὁ Σοῦτσος μνημεῖον πρὸ τοῦ Πανεπιστημίου
τῶν ἱερολοχιτῶν, τῶν εὐγενῶν ἐκείνων νέων, τοῦ ἄνθους
ἐκείνου τοῦ ἀγνοῦ ἑλληνισμοῦ, οἷτινε, ἔπεσαν μέχρις ἐνός
χάριν τῆς ἐλευθερίας, τὴν ὁποῖαν σᾶς ἐδῶρσαν διὰ τοῦ
αἵματός των, καὶ τὴν ὁποῖαν σεῖς, ἡ ἀκαδημαϊκὴ νεότης,
εἶθε ἀνάξιοι νὰ διατηρήσετε. Τὸ μνημεῖον αὐτὸ δὲν σᾶς
ἐμπνέει ;

»Ἐρυθρίατε ; Αἶ, ἂν ἔχετε αἷμα εἰς τὰς φλέβας σας,
ἐκεῖ !

Εἰς τὸ πεδῖον τοῦ Ἄρεως.

»Ἡμεῖς αἱ γυναῖκες ἂν δὲν δυνάμεθα διὰ τῶν ἀσθε-
νῶν μας χειρῶν νὰ ὑψώσωμεν τὸ λάβαρον τῆς ἐλευθερίας,
ὡς ἐνθαρύνωμεν τοὺς ἀδελφούς μας, τοὺς συγγενεῖς, τοὺς
φίλους, οὐχὶ διὰ τῶν λόγων μόνον, ἀλλὰ καὶ δι' ἀσθενῶν,
ἔστω, πράξεων.

»Τῷ ἐπ' ἐμοὶ ἐπὶ τοῦ παρύντος φορῶ τὴν κόκκινη αὐ-
τὴ κορδέλα στὸ λαιμὸ, ὡς σύνθημα—Κάτω ὁ βασι-
λεὺς».

Τῆς μόδας ἡ ἀρρώστια κάθε ἀγάπη σβύνει,
γι' αὐτὴ πολλὰς ξεχάνουν κι' αὐτὰ των τὰ παιδιὰ,
αὐτὴ τῆς ξεντροπιᾶζει καὶ κούκλαις τῆς ἀφίνει·
μὲ ἄδεο τὸ κεφάλι καὶ ἄδεα τὴν καρδιά.
Πατρὶς, σεμνότης, ἔρωσ καὶ νυμφικὸ στεφάνι
ποδοπατοῦνται ὅλα, γιὰ τί ; . . γιὰ τὸ φουστάνι.

Ἄ ! τί φρικτὴ ἀρρώστια, τί μαρασμὸς καὶ φθίσις !
Τόσοι καρποὶ ἰδρώτων ἐντίμου ἐργασίας
σκορπίζονται 'στῆς μόδας τὰς νέας ἀπαιτήσεις,
ἀντὶ ζωῇ ν' ἀνοίξουν χαρὰς καὶ ἁρμονίας.
Ἡ μόδα, ἄ ! ἡ μόδα ! τί τσέπαις ξεροστιθεῖ,
καὶ πῶς ἀπογυμνώνει καὶ ξέσκεπο καλύβι !

Ἄν θέτε Παυσανίου κι' Οὐάσιγκτων μητέρας,
ἂν ἔρωτας ζητῆτε σεμνοῦς καὶ παρθενιά,
ἂν θέλετε ἀγάπης καὶ μουσικῆς ἡμέρας,
τὴν ἀνοιξί τ' Ἀπρίλη καὶ ὄχι παγωνιά,
θυμώσατε, γενῆτε Φελλάχοι Ἀραμπῆδες,
κι' ἔξω ἡ μόδα, πῆτε, κι' ἀπὸ τῆς Ἑλληνίδες.

Κάτω λοιπὸν, γιὰ μὲς καμμιὰ ἄς μὴ ξεδεύῃ,
ἄς γίνουν πυραμίδες μὲ γυναικῶν φουστάνια,
καὶ δόσετέ τους φόκο, ποῦ ὁ καπνὸς ν' ἀνέβῃ
ὡς μάρτυς μετανοίας ἐπάνω 'στὰ οὐράνια.
Νὰ παύσουν πιά νὰ λένε παντοῦ γιὰ φιγουρίνια,
γιὰ τρίχαπτα, γιὰ φιλόγγους, γιὰ φούνταις, γιὰ σκαρπίνια.

Ἄς βάλλουν καναβάτσα καὶ πέδιλα ἀρχαῖα,
ἂν, θέλουν, ἄς φορέσουν κι' ἐκεῖναις ἀνδρική,
ἄς ἔρχονται μαζί μας 'στὸν καφενὲ παρῆα,
γιὰ νὰ 'μιλοῦμε 'λίγο γιὰ τὰ πολιτικά.

Ἄς παίζουμε μπιλιάρδο, ἂν θέλουν, κι' ἄς καπνίζουν,
ἄς γράφουν ἄρθρα, στίχους, ἀκόμη κι' ἄς ψηφίζουν.

Κάτω !

Ἄνεβόησαν πάντες πλήρεις ἐνθουσιασμοῦ, κάτω τὸ ὑ-
πουργεῖον, κάτω ὁ Διευθυντὴς Δημητριαδῆς.

Μετὰ τὸ λογιδριον ἡ Μαριγούλα διένειμε ἐρυθρὰς ται-
νίας εἰς τὰς παρευρισκομένας γυναῖκας, δι' ὧν κοσμήσασαι
τὰ στήθη των ἐξῆλθον.

Ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν ἄπασαι αἱ τῶν Ἀθηνῶν κυρίαὶ
δεσποινοδοσποινίδες, ὡς μόδα ἔφερον τὰς ἐρυθρὰς ταινίας.

Τῆς Μαριγούλας ὁ λόγος ἐνέσπειρεν ἐνθουσιασμόν, ἀπὸ
στόμα εἰς στόμα εἰς ὅλας τὰς τάξεις τοῦ λαοῦ.

Ὁ τῆς ἀστυνομίας διευθυντὴς θέλων νὰ πωλήσῃ ἐκ-
δούλευσιν εἰς τὴν βασιλείαν ἐπιμελήθη νὰ φέρῃ μεταξὺ
τῶν φοιτητῶν διαίρεσιν, καὶ κατώρῳσε πράγματι νὰ
διαιρέσῃ αὐτοὺς εἰς Γκριβαλδινούς καὶ Αὐστριακούς.

Οἱ Αὐστριακοὶ ἔφερον ὑψηλοὺς λευκοὺς πῖλους καὶ οἱ
Γκριβαλδῖνοὶ τὰ ψάθινα Σιφνέικα καπέλλα.

Καὶ ἔλεγεν ὁ κόσμος :

Τὴν Κυριακὴν θὰ γίνῃ τὸ κούνημα στὸ Πολύγωνο.

Πράγματι, τὴν Κυριακὴν τῆς δευτέρας ἐβδομάδος τῶν
Σκιαδικῶν, οἱ σπουδασταὶ τοῦ γυμνασίου καὶ οἱ φοιτη-
ταὶ ἦσαν εἰς τὸ Πεδίον τοῦ Ἄρεως—τὴν Μουσικὴν,—οἱ

Ἄς γίνουν, ἂν ἔμφορσου, κί αὐταῖς Πρωθυπουργίαις,
μὲς ὅτῃ βουλή ἂς φέρουν σωροὺς Νομοσχεδίων,
φθάνει νὰ λείψουν μόνο ἡ μόδες των ἐκείναις,
καὶ ὅλα τὰ ἄχρεϊα Ζουρναλ των Παρισίων.
Ἄπλῃ κί ἄθῳα πάντα ἡ ὡμορφιά νὰ στέρη,
καὶ ἔτσι τῆς καρδιάς μας ὅτῳ δίκτυ της νὰ ἔμπλεκη.

Ἄλλοιῳ, ἂν ἐπιμένῃ των κυριῶν τὸ φύλο
τὸ κάλλος ν' ἀσχημίζῃ μὲ λούσα πορνικὰ,
καλὸ νομίζω εἶναι ν' ἀρχίσουμε τὸ ζύλο,
καὶ ἔσως φρονιμέψουν μ' αὐτὸ τὰ θηλυκὰ.
Εὐλο, ἀφού τ' αὐτιά των ἀπὸ φωναῖς δὲν πέρνουν,
πρίν βγάλουν κί ἄλλη μόδα, ν' ἀρχίσουν νὰ μᾶς δέρνουν.
SOURIS.

ΕΞΕΔΟΘΗ

ΤΟ ΠΡΟ ΠΟΛΛΟΥ ΑΝΑΜΕΝΟΜΕΝΟΝ ΔΡΑΜΑ

Η ΕΚΘΕΤΟΣ ΤΟΥ ΟΡΦΑΝΟΤΡΟΦΕΙΟΥ

τοῦ ἰταλοῦ δραματοῦργοῦ ΤΖΙΑΚΟΜΕΤΗ, κατὰ μετὰφρασιν
τοῦ κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΦΗΚΑ, πωλούμενον ὑπὲρ τοῦ ἐν Πάτραις
Συλλόγου ἀλληλοβοηθείας. Ὁμόνοια, ἀντὶ φρ. 1 1)2.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ

ἐν τοῖς βιβλιοπωλείοις Ν. Νάκη, Ν. Μιχαλοπούλου καὶ
Γ. Κατσουροπούλου.

ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ ΑΘΗΝΩΝ

— Παρὰ ταῖς στήλαις τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς —

ΤΙΜΑΙ ΕΙΣΟΔΟΥ :

Εἰσητήριον λουτροῦ	λεπτὰ 40
Ἐνδύματα (ποδήρης ἐσθῆς, περισκελὶς, χει- ρόμακτραν	» 20

Τὰ μικρότερα των 6 ἐτῶν παιδία γίνονται δεκτὰ
δωρεάν, ὅταν συνοδεύωνται ὑπὸ των οἰκείων.

μὲν φέροντες τοὺς ψαθίνους πῖλους, οἱ δὲ τὰ ὑψηλὰ κα-
πέλλα—τὰ αὐστριακὰ.

Τῶν σκιαδιστῶν διεκρίνοντο διὰ τὸ θάρρος των ὁ ποιη-
τῆς Παράσχος, οἱ νῦν ἀνθυπολοχαγοὶ Τύμπας καὶ Γρη-
γοριάδης, σπουδασταὶ τότε τοῦ γυμνασίου Ἀθ. Περγά-
μκης, Ἀντ. Βαρβέρης, Δημ. Βρατσάνος, Φιλήμων, Δε-
ληγιώργης, Βαρνάβας, Ἀρσένης, Θεμ. Ρίζης, Μπενούκας,
Λάλος, ὁ νῦν δικηγόρος, Κ. Βούλγαρης, καὶ Σοφιανὸς ὁ
ἐν μονομαχίᾳ φονευθεὶς.

Πάντες οὗτοι ἔπνεον πῦρ καὶ σίδηρον κατὰ τοῦ διευ-
θυντοῦ τῆς ἀστυνομίας καὶ ἐζήτουν ἱκανοποίησιν ἐν ὀνό-
ματι τῆς προσβληθείσης ἀκαδημαϊκῆς νεότητος.

Εἶχον συναθροισθῇ εἰς τὸ Πεδίον τοῦ Ἄρεως οἱ μὲ τὰ
ψαθίνα των καὶ τὰ ψηλὰ ἄσπρα καπέλλα, ὅτε ὁ Δημη-
τριάδης ἐφιππος κατέφθασεν ἐκεῖ ὅπως ἐπιταρήσῃ τὴν
ταξίν.

Αἱ δύο μερίδες οἱ Γαριβαλδῖνοὶ καὶ Αὐστριακοὶ ἔφερον
ἐν σώματι γύρους εἰς τὴν Μουσικὴν ἀγρίως ἐνατενίζον-
τες ἀλλήλους κατὰ τὰς συναντήσεις των.

Περὶ τὴν πέμπτην μ. μ. ὥραν ἔφθασεν, ὡς συνήθιζεν ὁ
βασιλεὺς μετὰ τῆς βασιλίσσης, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν εὐ-

ΣΤΙΧΟΙ

Ἐκ των μέχρι τοῦδε γραφέντων κωμικοσατυρικῶν στί-
χων μου συλλέξας τοὺς καλλιτέρους, ἐκδίδωμι αὐτοὺς εἰς
ἓνα τόμον ὡς ἑξῆς :

ΜΕΡΟΣ Α΄.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

ΜΕΡΟΣ Β΄.

ΕΔΩΚΙ'ΕΚΕΙ

Ταῦτοχρόνως ἐκδίδωμι καὶ ἕτερον τόμον ἐκ νέων ὅλως
καὶ ἀνεκδότων στίχων, γενικωτέρου εἶδους.

Τιμὴ καὶ των δύο τόμων φράγκα ἑξ.

Διὰ τοὺς προπληρόνοντας φράγκα πέντε.

Ἡ τσάκισ πρὸς τοὺς στίχους μου ἐκδηλωθεῖσα συμ-
πάθεια τοῦ δημοσίου πιστεύω, ὅτι θ' ἀνταποκριθῇ πρὸς
τὰς δαπάνας τῆς ἐκδόσεως.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 1 Ἰουνίου 1882.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Χρ. ΣΟΥΡΗΣ.

ΓΡΑΦΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ ΤΑ ΙΔΙΑ

Εἰς τὸ ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ

Ἐπὶ τῆς Ὁδοῦ Ἑρμοῦ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΕΠΙΣΚΕΠΗΤΗΡΙΑ χαλκογραφημένα, ὡς καὶ
ἄλλα στιγμιαίως ἐκτυπούμενα εἰς τὸ χαρτοπωλεῖον
ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ.

ΣΦΡΑΓΙΔΕΣ παντὸς εἶδους καὶ ΕΠΙΚΕΦΑΛΙΔΕΣ ΕΠΙ-
ΣΤΟΛΩΝ ὅλων των χρωμάτων καὶ σχημάτων εἰς τὸ χαρ-
τοπωλεῖον ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ.

ΜΟΝΗ ΑΠΟΘΗΚΗ των μοναδικῶν καταστίχων τοῦ
ἐμπορίου τοῦ σπουδαίου καταστήματος EDLER et KRIS-
CHE τοῦ Ἀννοβέρου εἰς τὸ χαρτοπωλεῖον
ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ.

ΑΛΗΘΙΝΟΝ ΣΙΓΑΡΟΧΑΡΤΟΝ ZOB τοῦ γαλλι-
κοῦ οἴκου JEAN BARDOU πωλεῖται χονδρικῶς καὶ λιανι-
κῶς εἰς τὸ χαρτοπωλεῖον
ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ.

ρὺν κύκλον τὸν περὶ τὴν παστάδα τῆς μουσικῆς, ἔνθεν καὶ
ἔνθεν, ἔχων τοὺς ἱππεῖς χωροφύλακας, τὴν ἐμπροσθοφρου-
ρὰν καὶ ὀπισθοφρουρὰν αὐτοῦ. Ἦτο σύνθημα, δὸς εἰπεῖν,
ἡ ἀφιξίς του. Ὁ Τύμπας δρᾷττει ἐκ τοῦ χαλικοῦ τὸν
ἵππον τοῦ Δημητριάδου ἐπιδοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Λευθε-
ρήτου καὶ Γρηγοριάδου κρατῶν γυμνωμένον στηλέτο, ὁ
βασιλεὺς φεύγει, οἱ Σκιαδισταὶ συμπλέκονται μετὰ των
Αὐστριακῶν, ὁ κύκλος τῆς Μουσικῆς διαλύεται, ὁ διευ-
θυντῆς τῆς ἀστυνομίας καλπάζοντος τοῦ ἵππου τρέπεται
εἰς φυγὴν, ὅτε δὲ κατέφθασεν εἰς τὴν Νεάπολιν, ὅπου
νῦν τὸ νελοπωλεῖον Νάυλερ ἐκεῖ οἱ φοιτηταί, πο-
λῖται καὶ οἱ παντοπῶλαι τὸν στρώνουν μπρὸς μὲ τὰ
ποτήρια τῆς μύρας. Ἐκεῖ, εἰς τὴν Μουσικὴν ἐρχομένην
εὐρωμεν καὶ τὴν Μαριγούλαν κραυγάζουσιν : Εὐγε παλη-
κάρια.

(ἔπεται συνέχεια).

Παλιάνθρωπος.